

UNIAREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 150 Lei

Pe jumătate 75 Lei

In America pe an 3 dolari.

Iese odată la săptămână

Adresa: „UNIAREA POPORULUI“, Blaj, Jud. Târnava-mică

Director: ALEXANDRU LUPEANU-MELIN

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 5 Lei a doua și a treia oră 4 Lei.

Sfântul Francisc din Assisi

Intreagă lumea a prăznuit pomenirea Sfântului care a fost cea mai strălucită pildă de viață întocmită după evanghelia lui Hristos.

De A. MELIN.

În ziua de 4 Octomvrie întreagă creștinătatea de lege apuseană a sărbătorit pomenirea aceluia mare sfânt, care „ca luceafărul de dimineață în mijlocul firii, ca luna plină în zilele sale, ca soarele luminos; așa a fost în biserica lui Dumnezeu“.

Acest lucefăr și lună plină, acest soare luminos a fost Sfântul Francisc, „sărăcuțul lui Dumnezeu“ din Assisi.

Înainte cu 700 de ani, spre dimineață în aceeași zi de 4 Octomvrie, într-o săracăcioasă chilie călugărească, întins pe fața casei, zăcea acela, care uimise lumea cu minunile și cu învățăturile sale. Fața îngălbenită de lungi suferințe trupesti s'a luminat de-o rază dulce și buzele subțiate de boală rostiră un cuvânt ne mai auzit din gură de pământean:

— Bine ai venit, soră moarte!

Apoi brațele uscate se încrucișară pe piept și sufletul îngeresc al Sfântului Francisc își luă sborul spre lăcașurile celea veșnice ale Tatălui Ceresc.

Cine a fost acest bărbat minunat, care astfel a știut să primească moartea și pe care îl prăznuiește astăzi o lume întreagă, în frunte cu craii și împărații, cu călugării, cu preoții și cu vlădicii, cu miniștrii și cu plugarii, în toate colțurile pământului? Prin ce s'a făcut vrednic, să i-se rostească numele și'n palate și'n colibi, și'n Europa cea cultă și'n pustuirile celea arzătoare ale Africei, în ostroavele mărilor? Cum s'a putut ridica la atâta vază un biet muritor ca trup de țărăna?

Fiul lui Petru Moriconi.

În ținutul Umbriei din Italia, în micul orașel Assisi, trăia prin anii 1186 dela Hristos, un negustor bogat de pânzeturi, cu numele *Petru Bernardone Moriconi*. Acest negustor avea o ne-

vastă cu frica lui Dumnezeu, femeie postelnică și înfrânată, căreia mai mare plăcere îi făceau slujbele sfinte și creștineștile deprinderi decât toate bucuriile lumii. Și, pentru credința ei, Dumnezeu le dădu un prunc frumos și scump, căruia i-au zis în botez Ioan. Dar la dorința tatălui i-s'a zis Francisc, căci mama lui, Pica, era doamnă nobilă din Franța.*)

Lăpădarea de deșertăciunile lumii.

Tineretele sale, Francisc Bernardone le petrecu, după obiceiul timpului, în plăceri și'n desfătări ușoratică, încât fu numit: floarea tineretului vesel din Assisi. Dar, în curând, în urma unor șoapte cerești, tinărul Francisc se lăpădă de prieteni și de plăceri, de negustorie și de părinți, de familie și de rudeni. O boală grea îi întoarse fața spre ceriu, de unde un glas tainic îl îndemna:

— În cine îți pui tu încrederea, Francisc? În oameni sau în Dumnezeu? Urmezi tu pe oameni, sau pe Domnul cerului și al pământului care e stăpân și bogat?

Francisc alese să urmeze pe Dumnezeu. Se duse înaintea episcopului și, desbrăcându-se de hainele pe cari le avea dela tatăl său, rămase gol și sărac, mai sărac decât toți desmoșteniții pământului.

— Acestea sunt dreptul tău, tată; ia-le!. Vreau ca nimica să nu mă mai lege de lume și de omorile ei deșarte. De-acum sunt al Domnului și al Evangheliei. Rămas bun prietini, rămas bun părinți!

Și fugind dintre oameni se retrase în peșteri adânci și reci, să deprindă spiritul Evangheliei și să învețe a urma

*) Viața Sfântului Francisc de Assisi vom publica-o mai pe larg în nr. viitor, scrisă de Păr. Dr. Nicolae Lupu, profesor de teologie.

pe Hristos, mântuitorul lumii. După îndelungi priveghieri ieși iarăși la lume, cu trupul înfășurat în pânură groasă, petecită, cu mijlocul strâns în brâu de funie cu noduri și, desculț, cu capul gol, cu fața luminată de neînchipuite vâpăi lăuntrice, începu să măsoare țara Italiei în lung și'n lat, ajutând pe cei nevoiași, lecuind pe leproși și propovăduind înțelesurile celea adevărate ale Evangheliei.

— Să n'aveți aur, nici argint, nici bani în cingătorile voastre, nici traistă la drum, nici două veșminte, nici încălțăminte, nici toiaș! — învața Francisc cu fapta și cuvântul. Și pe unde se arăta ducea pace, dragoste, sfințenie și râvnă înflăcărată spre celea sufletești.

Mulți văzându-l și ascultându-l, s'au lăpădat de toate ale lor, făcându-i-se întru toate asemenea. Cuvântul său era dulce ca zefirul, aprins ca soarele verii și pătrunzător ca sulita. Nimic nu putea să-i stea în potrivă. Se înmuiau și inimile celea mai impietrite; se răscoleau adâncurile sufleteste ca afunzimițele mării băntuite de furtună.

Minuni cari nu s'au mai văzut.

Chiar și ființele necuvântătoare îi ascultau graiurile; păsările ceriului se opresc din ciripit când predică el, iar fiarale codrului se îmblânzesc și i-se supun, ca lupul cel grozav din Gubio, care, la cuvântul lui Francisc s'a făcut miel blând și a trăit între oameni, supus și cumințit.

Un asemenea apostol primil în curând și ungerea și recunoștința văzută a ceriului: uscatele lui palme primiră semenele săngeroase ale piroanelor lui Hristos de pe cruce. Și pieptul său fu străpuns de aceeași rană pe care o luase Mântuitorul lumii pe Golgota. . . .

În lumea stricată a timpurilor sale, Sfântul Francisc fu izbăvitorul, care, prin iubire și prin virtuțile celui răstignit între tâlhari, a legat iarăș ceriul cu pământul.

Ridicându-și ochii spre înălțimile

albastre, sfântul dela Assisi cântă cu glas de arhanghel însufletitor:

*Laudă și slavă ție, veșnice Părinte!
Numai ție să se 'nchine
Orice inimă cuminte!*

Și, cu adevărat, întreaga sa viață, toate străduințele sale, tot cugetul și toată inima sa, au fost un cântec măret către Acela, dela care ne vine tot binele și tot darul deplinit!

*

Prin pomenirea acestui mare sfânt, obștea creștinească simte, că și astăzi, lumea nu se poate cârmui spre fericirea cea dorită și deplină, decât lăpădând pofta de averi și de deșărtăciuni, și purcezând pe cărările aceleiași iubiri evanghelice, pe care a propovăduit-o sărăcuțul din Assisi. Se cuvine deci să-i slăvim și noi pomenirea și să-i cântăm dimpreună cu toate sufletele cucernice:

*Ai răspândit în lung și 'n lat
Văpaia-ți ca o mare:
Pe mulți pe urma ta i-ai tras
L'a lui Hristos urmare.*

*Lăudat să fi Francisce,
Strige azi orice ființă
Cu iubire și cu cinste
Și cu sfântă umilință. Amin.*

Golurile de munte. Casa centrală a impropietarilor a dat poruncă cu toate consilieratele agricole să cerceteze unde sunt goluri de munte și dacă acelea goluri cad în apropierea comunelor, să fie date ca pășune de munte, iar dacă sunt la depărtări mari dela comune, să rămână ca rezerve de stat.

În timp de 10 zile conzilierii agricoli trebuie să înainteze scrisorile despre starea acestor goluri de munte, ca să se poată face împărțirea.

Evangelhia Duminicii.

Dumineca VI. după Înălțarea sfintei Cruci
(24 Oct.), Luca 8, 27-39.

Evangelhia de astăzi este aproape aceeaș care s'a cetit în Dumineca V. după Rusalii, adică despre îndrăciții din ținutul Gherghesenilor, cu deosebirea, că pe când evangelhia din Dumineca V după Rusalii e scrisă de sfântul evangelist Mateiu, cea din Dumineca VI. după Înălțarea sfintei Cruci este scrisă de sfântul evangelist Luca. În cea dintâi e vorba de doi îndrăciți din ținutul Gherghesenilor, în a doua numai despre unul, și acela din ținutul Gadarenilor, dară minunea Domnului este aceeaș. Mai sunt ele apoi și alte câteva mici deosebiri între povestirea unuia și a celuilalt, dar acestea sunt foarte neînsemnate.

În vremea cea mergând Isus în ținutul Gadarenilor, l-a întâmpinat un bărbat oarecarele din cetate, carele avea draci de multă vreme, și în haină nu se îmbrăca, și în casă nu rămânea, ci în mormânturi.

Ținutul Gadarenilor este de cea parte a mării și se numea Decapoli, adică ținutul celor zece cetăți. Încă și astăzi se află, cam la mijlocul țărâmului răsăritean al Mării Tiberiadei, niște ruine, iar lângă ele locul se pleacă țepiș spre mare, întocmai dupăcum ne descriu sfinții evangheliști.

Și văzând pe Isus, strigând a căzut înaintea lui, și cu glas mare a zis: „Ce ai cu mine Isuse, Fiul Dumnezeului Celui de sus? Rogu-te nu mă munci!“ Căci poruncia duhului celui necurat să iese din omul acela. Pentru că de multe ori îl apuca și deși îl legau cu lanțuri de fier și cu obei și-l

pășiau, sfărma legăturile, și îl alunga dracul prin pustie.

Diavolul nu poate suferi ființa de față a Mântuitorului și Dumnezeului nostru Isus Hristos, numai decât îl recunoaște și îl numește Isus, Fiul lui Dumnezeu Celui de sus. Totdeauna recunoaște și aceea, că Isus este poruncitor și al duhurilor necurate. Și acuma urmează o convorbire interesantă între Domnul nostru Isus Hristos și între diavolul:

Și l-a întrebat pe el Isus, grăind: „Carerele îți este numele?“ Iară el a zis: „Legiune“, căci draci mulți intrase într'insul. Și-l rugau pe el, să nu le poruncească să meargă în beznă.

Diavolul a răspuns că pe el îl cheamă legiune, adică regiment. La Romanii cei vechi 6600 de oameni formau o legiune. În țara noastră, care se numia pe vremea Romanilor Dacia, la Alba Iulia se afla legiunea a treisprezecea, numită Gemina. Așadară nu un diavol, și câteva mii se aflau în biet omul acela. Pentru acești diavoli cea mai mare pedeapsă era să meargă în beznă, adică în iad.

Și era acolo o turmă mare de porci ce păștea în munți, și l rugau să le poruncească ca să intre în aceștia. Și le-a poruncit. Și ieșind dracii din om, au intrat în porci, și s'a pornit turma pe țărâmurile în iezer, și s'a înecat.

Cât de grozav îl munceau dracii pe bietul om, am văzut mai sus, iată însă că acuma, intrând în porci, întreagă turma s'a pornit pe țărâmurile în iezer adică în lacul sau marea Tiberiadei, și s'a înecat. Iezer este cuvânt slavonesc și înseamnă lac de munte, ochiu de mare.

Iară păstorii văzând ceea ce se făcuse, au fugit, și mergând, au spus în cetate și prin sate. Și au ieșit să vadă ce a fost. Și au venit la Isus, și au aflat pe omul, dintru carele ieșise dracii, îmbrăcat și venindu-și în minte, șesând lângă picioarele lui Isus și s'au temut. Și le-au spus lor ceice văzuse, cum s'a mântuit îndrăciții. Și s'a rugat de dânsul tot poporul ținutului Gadarenilor să se ducă dela dânsii: căci erau cuprinși de frică mare. Și el, intrând în corabie, s'a întors.

Foița „UNIRII POPORULUI“

Din popor.

— Chiulturi și cântece. —

Dragostea de copiliță
Oa mierea din stupiniță;
Dragostea de fetișoare:
Trandafir frumoasă floare!

Adă Doamne ziua pusă
Să mă văd de-aicea dusă,
Adă Doame zi 'nsemnată
Să mă văd de-aici plecată.

N'am murit când am fost mic
Și să mor acum voinic,
N'am murit când am supt țâță
Și să mor când am mândruță..!

Trandafire n'ai mai fi:
Ș'ai seca din rădăcină
Ca și mini dela inimă!

Coconiță dela țară
Ce ție gur'ășa amară?
Doar de pită de secară,
Că de-aceea-i multă în țară?
Vin la noi la București
Să-ți dau miere s'o 'ndulcești,

Ou miere dela albine
Și cu gură dela minel

Arză-te focul Sibii
De trei ori te ocolii
Și pe badea nu-l găsi!

Pocăința de silă.

Într'o zi călduroasă de Iulie mersei pe drumul umbros dela lacul Erlauf la Mariazell (Stirea). Soarele dogorea, când am plecat de acasă. Dar abia am făcut două treimi din cale, când nori negri se ghemuiau pe ceriu și se pregătea o furtună aspră. Acolo, unde drumetul trebuie să părăsească pădurea, ducându-l calea mai departe peste câmp și arături, se văd în depărtare turnurile bazilicei (bisericeii mari), iar la stânga drumului o capelă mică. Adecă mai de grabă e o troiță, dar pe doi stâlpi se sprijine un coperiș, înaintea troiței este un scăunel de scândură, iar la dreapta și la stânga câte-o bancă îți lasă impresia că ar fi o capelă mică.

Mă grăbeam să ajung la adăpostul acesta și ajunsei cu bine înainte de a începe ploaia cu toată furia. Veselă că am scăpat, neudată, și mă simțesc la adăpost, privii mai de aproape troița. Icoana sfintei Treimi e zugrăvită de ceva mână nedibace. Dar următoarele cuvinte, șterse pe jumătate, stau de desupt: Spre onoarea lui D-zeu Tatăl, Fiul și Spiritul sfânt ridicatu-s'a

această troiță în anul 1872 de cel mai păcătos dintre toți păcătoșii“ Priviam cu mirare cum mulți treceau grăbiți pe drum fără să se ocrotească de ploaie sub acoperișul unde mă aflam și eu. Ba o țărancă cunoscută, pe care o agrăii anume să se adăpostescă până ce trece vijelia, clatină din cap și trecu mai departe prin ploaie Numai un turist veni cu pas grăbit, își aruncă ranița pe bancă și zise zimbînd, după ce mă salutase: „Astăzi e tot una unde ne scutim de vremea asta cănească.“

„De ce? — întrebai eu cu mirare. — Locșorul acesta uscat nu e minunat pe ploaie de asta?“

— Ba da! Dar nimeni nu se adăpostește bucuros, orice vreme ar fi, într'un loc, de care se ferește toată lumea.

— Cum se ferește? — întrebai eu. Și de ce?
— Domnișoară, de bună seamă ești srăină pe aicea? — fu răspunsul. Dacă-mi dai voie să aprind o țigaretă, vă povestesc toată istoria acestei troițe.

Eu mă învoii și domnul îmi povesti următoarele:

Numele meu este B. din Viena. Sunt director la o școală. De naștere de pe aici, îmi petrec toate vacanțele în Mitterbach lângă Mariazell. Troița aceasta s'a ridicat când eram de 10 ani și-mi amintesc foarte viu de toată întâmplarea, cum se povestea atunci.

În Mitterbach a reposat un țaran bogat, lăsând celor 3 fii ai săi o avere însemnată,

Foarte frumoasă este descrierea sfântului evanghelist, mai cu seamă aici unde arată recunoștința fostului îndrăcit. Inșiși locuitorii din acel ținut erau foarte înfricați, și au făcut asemenea lui Petru, care și el la rândul său i-a zis Domnului Hristos: „Ieși dela mine, că păcătos sunt eu, Doamne“. Parecă-l vedem pe Mântuitorul nostru, cum va fi zimbit în sufletul său, auzind rugarea poporului, care nu-și dădea seama pe cine-l roagă să-i părăsească.

Iară bărbatul, dintru carele ieșise dracii, îl ruga, ca să fie cu dânsul. Iară Isus l-a sloboșit pe el, grăind: „Întoarce-te în casa ta, și spune, câte ți-a făcut ție Dumnezeu“. Și s'a dus mărturisind prin toată cetatea, câte i-a făcut Isus lui“.

În schimb fostul îndrăcit cât n'ar fi dat, ca să poată fi pururea cu Isus, dară Mântuitorul l-a respins, te miri din care care pricină, i-a dat însă voie, să spună la toată lumea ceea ce i-a făcut dânsul. Iară fostul îndrăcit așa a și făcut.

* * *

Dracii îl recunosc pe Isus de Fiu al lui Dumnezeu Celui de sus, oamenii însă nu. Asta-i ceea ce ne izbește în sfânta evanghelie de astăzi. Și așa este și în viața de toate zilele. Câte mii de oameni, nu numai dela orașe ci chiar și dela sate, nu-l recunosc pe Domnul nostru Isus Hristos de Dumnezeu adevărat! Unii cu gura, alții cu fapta. Că doară dacă l-ar recunoaște, nu ar face ceea ce fac, ci ar merge la biserică, ar împlini poruncile, și-ar aduce aminte, că trece lumea aceasta și poftele ei, ar fi mai puțini hoji și curvari, mai puțini oameni de nimica decât sunt astăzi. Și dacă așa este astăzi, se vede că ingerii păzitori sunt cam dați deoparte, și în locul lor legiunile de draci îndreptează căile atâtor oameni. Dracii aceștia însă sunt mai puțin tirani, decât cei de pe vremea Mântuitorului, nu-i poartă pe oameni desbrăcați, nici pe câmpuri și în crepăturile pământului și prin mormânturi, ci îi lasă pe acasă și îmbrăcați în porfiră și vison, socotind, că au vreme să-i muncească în lumea cealaltă. Și într'adevăr trebuie să recunoaștem, că nu e rea socoata dracilor. La ce să-i chinuiească de pe acum, vreo câțiva ani, când au vreme de-

stulă în lumea cealaltă, în veșnicie. Și că aceasta așa va fi, trebuie să o recunoască toți, cari au credință cât un grăunte de muștar.

Minunată e deosebirea izbitoare dintre purtarea față de Isus a poporului din ținutul Gadarenilor și a fostului îndrăcit. Poporul, care numai din vestea minunii îl cunoștea pe Domnul, îl roagă să se ducă dela dânsii, pentru că ei nu erau în stare să cuprindă cu mintea lor robită de patimi, cine este acest om, care poruncește până și duhurilor necurate. Fostul îndrăcit dinpotrivă, îl ruga ca să fie cu dânsul pentru că el a văzut și simțit că Isus nu este un simplu om, ci Dumnezeu însuși. Cât de fericit a putut fi el, când s'a văzut la picioarele lui Isus! Poporul nu știa ce cere, fostul îndrăcit însă nu mai voia să se despartă de Isus, pentru că el a împlinit ceea ce spune prorocul David: „Gustați și vedeți că e bun Domnul“, și astfel nu mai voia să se despartă de Isus. Marea mulțămintă față de Isus nu și-a putut-o arăta altfel, decât așa, că l-a vestit prin toată cetatea.

Bine ar fi, dacă și noi am învăța ceva dela acest îndrăcit. Bine ar fi, dacă am ști și noi să fim mulțămitori față de Domnul nostru Isus Hristos, și l-am vesti și noi între prietini și cunoștii noștri. Cu noi câte binefaceri a făcut! De câte ori nu ne-a mântuit din cele mai mari primejdii și necazuri, iar noi îl răsplătim cu sudălmii și cu batjocură. Și nu vrem să ne dăm seama, că acest Isus este Domnul și Dumnezeul nostru, judecătorul viilor și al morților, carele va să răplătească fieștecăruia după faptele lui.

IULIU MAIOR.

Mirosul de var. Toamna fiecare gospodină își curăță și vâruie casa. Adeseori însă mirosul de var se simte tare și ține multă vreme. Pentru a face să iasă acest miros, se pune în mijlocul casei un vas cu tăciuni de lemn aprinși. Apoi se închid bine ușile și ferestrele. Gazul ce iasă din cărbuni scoate mirosul de var din casă. Când s'au stâns cărbunii deschidem ușile și ferestrele și le lăsăm așa timp de o oră, să se aerizeze bine.

Cel mai lung tunel din lume.

Zilele trecute s'a deschis cel mai mare tunel al lumii. Dar acest tunel nu trece pe sub vreun munte, ci sub cel mai mare oraș al lumii, care este Londra (capitala Angliei). Lungimea acestui tunel este de nu mai puțin de 40 de kilometri. Până acuma Simplonul și Sankt-Gotthardul erau cele mai lungi tunele, și anume de câte 20 de kilometri. De aici înainte însă este „tube“, dupăcum îl numesc Londoniezii. Și pe lângă că este cel mai lung, „tube“ este și cel mai cercetat, pentru că trec prin el zilnic 3 milioane și jumătate de călători.

Și știți cât a costat acest tunel? Fiecare kilometru câte 900 de mii de funți șterlingi, așadară tunelul întreg 36 milioane funți șterlingi. Iară un funt șterling este 1000 de lei.

Pe când la zidirea Simplonului a fost grozav de greu sfredelitul stâncilor, la „tube“ au lucrat tot prin pământ și astfel în fiecare clipă se temeau că se va prăbuși pe ei. Au scos cu totul 3 milioane de tone de pământ (1 tonnă = 1000 kilograme), și la fiecare kilometru de sfredelire au folosit câte 10 milioane de kilograme de fier, cu care este căpușit întreg tunelul.

Când au ajuns cu sfredelitul pe sub râul Themse, tunelul era cât pe aici să se prăbușească, și numai după mari greutăți au putut să învingă.

Năcazul cel mai mare era, că nici un lucrător n'a voit să lucreze la acest tunel, fiindcă locuitorii orașului se temeau, că se vor prăbuși casele, dacă se sapă sub ele. Pe lucrătorii cari se anunțau la lucru îi amenințau cu moartea. Dar Englezii nu înzădar sunt cei mai bogați oameni ai lumii. I-au plătit pe lucrătorii cei dintâi de 3—4 ori mai scump ca pe alții, și când au gătat kilometrul întâiu, s'au anunțat tot mai mulți lucrători, așa că pe la mijloc aveau prea mulți lucrători.

„Tube“ astăzi e gata, și sute și mii de trenuri pulăie prin el, iar călătorii sunt fericiți că pot face drumul dela un capăt până la altul al orașului într'o jumătate de oră, pe când mai înainte le trebuia 2—3 ore. Prin acest „tube“ trec la an mai mulți călători, decât câți locuitori are întreg pământul.

multe locuri la câmp și mulți bani gata. La patul său de moarte s'au adunat 2 copii și câteva rudeni și în fața rudelor trebuia să se oblige cei doi copii mai tineri, să poarte grije de fratele lor cel mai bătrân, care era cam nătărău și epileptic (cu frăs), să-l îmbrace și să-l omenească, ca pe un biet de neputincios.

Bătrânul muri și rămaseră deci cei trei frați, ducând mai departe gospodăria. Cei doi mai tineri eșiau la câmp, lucrau și câștigau, cel mai bătrân rămânea acasă și îngrijea de rosturile casei, ahoarelor și porcilor. Astfel au trăit ei destul de bine. Dar într'o zi, când cei doi frați s'au întors acasă dela câmp, aflară pe fratele lor cel mai mare mort în casă. Dulapuri și lăzi erau desfăcute. Se întâmplase un omor și o spargere.

Fu arestat un om deochiat. Toate semnele mărturiseau împotriva lui. Dar el tăgăduia cu încăpăținare. Cu toate acestea fu osândit la temniță pe viață.

Cei doi frați trăiră de acum înainte tot în ceartă, mai ales că unul suferia de pept Celalalt, sănătos, nu-i credea suferința, ci-i băga de vină că e leneș, trândav, nu vrea să lucreze și altele pe calapodul acesta. Cel suferind ocăra atunci pe cel sănătos, că e fără inimă, lacom și ar dori să se pomenească într'o zi ca singurul stăpân pe toată averea... Și în acest mod cearta era gata.

Astfel s'au mai scurs câțiva ani. Cel oșticios a murit, și fratele al treilea ajunsese omul

cel mai bogat și cel mai cu vază în tot orașelul Mitterbach. Cu toate că era cărcotaș, trufaș și de fire închisă, totuș fiind bogat, i-s'au încredințat multe posturi de onoare și toată lumea își ridică pălăria dinaintea lui.

Toate ar fi fost cum ar fi fost, dar un lucru i-se lua în nume de rău: că niciodată nu mergea la biserică, nici când nu se spovedea, nu se cumineca. E drept că el totdeauna găsia ceva pricină de a se scăpa, dar dela o vreme lumea băgă de seamă că vorbele lui sunt de clacă, pricinile, cam trase de păr. Ceea ce îi scădea foarte mult din vază. Se nimerea uneori câte o sărbătoare națională, socială cu sfințire de steag, la care el trebuia să fie naș și altele asemenea. Atunci vrând-nevrând trebuia să ia parte. Se vedea pe el că s'ar codi, s'ar retrage nu s'ar duce la biserică, dar trebuia să meargă și să ia parte chiar și la procesiuni. La un astfel de prilej procesiunea și-a luat calea dela Mitterbach la Mariazell. Tocmai pe unde stăm acuma s'au speriat caii dela trăsură sărbătorească. Un cal l-a isbit cu copita chiar pe omul nostru. Plin de sânge s'a urcat pe o trăsură și s'a întors acasă.

Rana nu era grozavă și în câteva zile s'a vindecat, dar pentru aceea îi ajunseră la urechi destale vești neplăcute. Ci-că s'au speriat caii fiindcă a mers și el în procesiune, că de aceea fu lovit tocmai el și numai el. Bănuială de ici, bănuială de colo, oamenii începură a-l ocoli, ca pe un om cu piață rea. Ceea ce foarte îl

înțepa. Abia i-s'a vindecat rana dela cap, când începu a răspândi vești incoace și în colo că drept mulțămire pentru scăparea din necaz va plăti câteva liturgii și va merge la biserică în Mariazell.

Duminecă s'a și pus în rând și a plecat la drum. El răspundea prietinos la toate salutarile ce i-le dădeau numeroșii oameni, cari mergeau la biserică, dela Mitterbach la Mariazell dar pașii săi se răreau și deveneau din ce în ce mai nesiguri, pe măsura în care se apropia de locul, unde i-s'a întâmplat nenorocirea. Sudori grele și reci i-se iviau pe frunte și cu încordarea puterii întregi veni în locul cu pricina. Pășit-a greșit? Impedecatu-s'a de vr'o piatră? — destul că de odată a scos un țipet și căzu în genunchi. Când i-au sărit trecătorii în ajutor, eși la iveală, că omul și-a scrintit piciorul și nici vorbă să poată face un pas mai departe. Fu dus acasă cu trăsură.

Își poate închipui oricine uimirea generală, ce s'a produs în urma acestei întâmplări nouă. Mai mult îl rodea pe omul nostru, credința tuturoră că el e un păcătos nevrednic și și-a propus să nu se liniștească până nu va desmînți părerea aceasta.

Abia s'a vindecat la picior când iarăși s'a pus pe drum, la Mariazell.

Era Duminecă după amiază și el voi să meargă la binecuvântare. Iarăși a ajuns cu bine până la locul acesta. Aici l-a cuprins o amețeală și a căzut jos mototol, pe marginea drumului și fiindcă tocmai atunci se scorni o furtună

Cum stă lumea și țara?

Partidul național-țărănesc a luat ființă!

In marile adunări ale partidelor național și țărănesc fuziunea s'a votat cu mare însufletire. Președintele noului partid este D. Maniu. — Cum s'au desfășurat Congreșele celor două partide.

Duminecă, în 10 Octombrie, s'au întrunit la București congresele partidelor național și țărănesc ca să voteze unirea celor două partide într'un nou și singur partid. Încă de Sâmbătă pe străzile Bucureștilor furnicau des de dimineață delegați naționaliști și țărăniști, veniți de prin toate părțile țării.

Duminecă dimineața trenurile au adus pe cei mai îndepărtați delegați, cari grăbiau cu zor să nu întârzie dela congrese.

Congresul partidului național s'a ținut în sala »Transilvania« sub prezidenția dlui Iuliu Maniu, iar a celui țărănesc s'a ținut în sala »Amicitia« sub prezidenția dlui Ion Mihalache.

Congresul partidului țărănesc.

La ora 10 și jumătate sosesc domniile Mihalache, Lupu, Madgearu, Junian și ceilalți fruntași țărăniști, cari sunt primiți cu mare însufletire de întreaga adunare. Sala e plină de congresiști delegați din 59 de județe.

Dl *Ion Mihalache*, președintele partidului deschide adunarea printr'o frumoasă cuvântare, care mișcă adânc pe cei de față. Arată, că congresul a fost chemat să întâ-

greă, oamenii nu mai venira pe drumul acesta, ci apucară o altă cale, mai bine pietruită. Omul nostru a rămas deci singur. Durduirile l-au trezit, pe inserate, dar nu se putea scula de jos. A rămas deci în ploaie, furtună și întunec până dimineața. Ce o fi simțit și văzut peste noapte, nimeni nu știe. Dimineața au dat de el oamenii, cari mergeau la pădure. L-au luat pe car și l-au dus acasă. „O zguduire de nervi” — ziceau doftorii. „Bătaia lui D-zeu” credeau țărani. Nu a murit din întâmplarea asta, dar pentru toată viața a rămas zdrobit trupește și sufletește.

Pe acest loc al nenorocirilor sale a lăsat să se ridice capela aceasta. Apoi a chemat notarul și i-a dictat testamentul. Jumătate din averea sa o lasă săracilor. Ceealaltă jumătate o lasă copiilor aceluia, care fusese osândit la temniță pe viață pentru pretinsul omor al fratelui său. Pe urmă chemă pe preotul, căruia îi mărturisise că el a omorât pe fratele său cel mai bătrân și neputincios. El a grăbit și moartea fratelui al doilea, pe care l-a înbolnăvit mustrarea de conștiință și l-a băgat cu zile în mormânt.

El spunea, că spiritele celor morți, tatăl său și cei doi frați, i-s'au arătat în noaptea aceea furtunoasă, când zăcea pe locul, unde a ridicat capela și i-au poruncit, ca întâiu să-și mărturisească faptele păcătoase, apoi să-și împărțească averea în modul arătat mai sus și a treia oră să ridice o capelă pe locul unde i-s'au arătat semnele. Dacă nu va face așa, va fi pedepsit într'un mod înfiorător, cum nu-și poate închipui.

(După M. Schimpf.)

Gavril Todica.

rească și să pecetluiască fuziunea, adică unirea celor două partide într'un singur partid, numit de azi încolo: partidul *național-țărănesc*.

Toți delegații se ridică în picioare la auzul acestor vorbe și aplaudă îndelung și călduros strigând: Trăiască partidul național-țărănesc și conducătorii lui!

Dl Mihalache arată apoi congresiștilor, cum s'a făcut înțelegerea de fuziune a celor două partide. Se citește programul noului partid și statutele, după care se va aranja și conduce partidul, de către fruntașul țărănist dl Virgil Madgearu, secretarul general al noului partid.

Dl *Dr. Lupu* ia cuvântul, preamărind fuziunea cu multă căldură și însufletire arătându-se partizanul fuziunii, îndeamnă congresul să voteze cu toții cu un singur glas, înființarea partidului național-țărănesc.

Intreg congresul a votat apoi cu aclamație unirea partidului țărănesc cu cel național. Votarea s'a făcut în mijlocul unei însufletiri cum nu s'a mai văzut. Conducătorii și fruntașii partidului țărănesc au fost acoperiți de flori și purtați pe brațe de către congresiști.

Toți congresiștii au plecat apoi spre sala »Transilvania« unde se ținea congresul de unire al partidului național — să ducă solia de unire a partidului țărănesc cu cel național.

Congresul partidului național.

La ora 11 a. m. a început și congresul partidului național în sala »Transilvania« cu delegați din toată țara. Sala era nelcăpătoare pentru marele număr de delegați încât au trebuit foarte mulți să asculte cuvântările dintr'o altă sală vecină cu sala cea mare unde se ținea congresul.

Sosirea dlui Iuliu Maniu, președintele partidului național și a celorlalți fruntași a stârnit valuri de mare însufletire. Aplauzele congresiștilor nu mai voiau să încete vreme de 10 minute.

Pornindu-se într'un târziu ovățiile și aplauzele, dl Iuliu Maniu a putut deschide congresul.

Cuvântarea dlui Maniu.

Președintele partidului național își începe cuvântul său de deschidere a congresului. Face istoricul partidului național de după întregirea neamului arătând, că partidul național s'a născut într'o străduință continuă să închege într'un singur partid toate celelalte partide naționale și democratice, adică iubitoare de țară și popor. Nu e vina partidului național dacă această unire a întârziat atâta vreme dela unire încoace. Bucuria partidului național și a conducătorilor lui este nemărginită acum când se înfăptuește unirea partidelor naționale și țărănesc, cari au luptat împreună împotriva celorlalte două partide, cari au fost la guvern.

Arătând, că adunarea e în număr ca să poată pecetlui unirea celor două partide, își sfârșește cuvântarea de deschidere dând cuvânt dlui Ion Lugoianu, secretar general al partidului național, ca să citească programul și să facă cunoscut congresului statutele noului partid.

Apoi dl Maniu anunță, că a sosit dela dl Nicolae Iorga o scrisoare pentru a fi

citită în congres. Se citește scrisoarea și congresul ia la cunoștință cu multă părere de rău dorința dlui Iorga și a prietinelor lui, de-a se retrage din partidul național din cauza unirii acestui partid cu partidul țărănesc...

Se mai citește o telegramă primită dela dl Iulian Vrăbiescu din Craiova, care anunță, că se retrage din partid alături de dl Argetoianu.

Ia apoi cuvântul dl *Emanoil Antonescu* profesor la Universitatea din București și fruntaș al partidului național. Într'o cuvântare frumoasă și plină de avânt preamărește ziua istorică și sărbătorească a unirii celor două partide într'un singur partid național-țărănesc.

Se votează apoi cu mare însufletire fuziunea. Strigătele de urare și aplauzele nu mai vreau să se sfârșească.

În acest timp se aud urale și strigăte tot mai apropiate cari vin dinspre stradă. Veniau congresiștii partidului țărănesc ca să aducă solia de unire cu partidul național. Intrarea lor în sala »Transilvania« a fost o adevărată intrare sărbătorească. Întâlnirea fruntașilor țărăniști cu fruntașii naționaliști a fost de o măreție mișcătoare cum de mult nici bătrânii nu au mai văzut. Ochii tuturor color de față erau inecați în lacrimi de bucurie sufletească.

Congresiștii acopăr cu flori pe fruntași, pălăriile falăie toate în sală, uralele și aplauzele nu mai sfârșesc. Fruntașii se îmbrățișează și-și strâng mâinile cu bucurie și căldură.

Abia după un târziu se liniștesc oamenii și dl *Maniu* rostește o frumoasă și caldă cuvântare de frățescă salutare și bun sosit pentru fruntașii partidului țărănesc cari s'au unit cu aceeași sinceră înfrățire cu fruntașii partidului național pentru ca să dea țării celalalt partid de guvernare pe care-l dorește și M. Sa Regele și întreg poporul.

Arată apoi, că partidele național-țărănesc vreau să se lege unul de celalt în chip românesc pentruca lupta lor să fie încununată de izbânda adevărată a drepturilor întregului popor.

Dl Maniu își sfârșește inimoasa sa cuvântare, fiind îndelung ovăționat ca președintele noului partid. Uralele și aplauzele țin câteva minute.

După aceea ia cuvântul dl *Mihalache*, fostul pr. al partidului țărănesc care spune că, această clipă e clipa de însemnare și limpezire a apelor politicii românești. Asemnând partidul național și partidul țărănesc cu niște ape cari vin de pe aceleași culmi, cari prin legea firii trebuie să se unească și să curgă pe o singură alvie în ciuda oricăror uneltiri dușmane. Sfârșește zicând: »Să dea Dumnezeu ca nimic să nu ne mai despartă!«

Dl Mihalache a fost călduros aplaudat și uralele nu mai voiau să contenească.

Dl *Dr. Lupu* luând cuvântul spune, că ziua unirii celor două partide e ziua de sărbătoare a țării întregi și a celor 17 milioane de țărani români cari sunt toți cu sufletul și cu inima alături de partidul național-țărănesc și conducătorii lui.

Ia cuvântul dl *Dr. Alexandru Vaida-Voevod*, fost primministru al țării, spunând, că cel mai mare câștig al unirii într'un singur partid a celor două partide democratice îl are după țară însuși M. Sa Regele, care scapă de sub tirania partidelor

vechi bizuindu-se cu încredere în tăria noului partid, care se sprijină pe țara întreagă.

Intreg congresul în picioare ovătonează Familia Domnitoare, strigând: »Trăiască Regele!»

Congresul s'a sfârșit în mijlocul unei mari însuflețiri. — Guvernul de teamă să nu se facă tulburări în București a luat întinse măsuri de pază cu soldați pe străzi împotriva congresiștilor.

În sala Eforiei congresiștii au luat masa împreună. S'au rostit cuvântări frumoase și însuflețite de către fruntașii noului partid: dnii Maniu, Mihalache, Lupu, Vaida Voievod, Pan Halippa și alți mulți dintre cei mai de seamă sărbătorind în cuvinte însuflețite noul partid și pe fruntașii lui.

Cimitir din timpul Romanilor.

— Gropile de nisip dela Mănărade, lângă Blaj. —

În apropierea Blajului, la Mănărade, pe malul stâng al Târnavii, într'un loc de unde se scoate nisip pentru trebuințele satului, de multă vreme tot ies la iveală oase și căpățini de oameni morți. Cei cari le-au văzut mai întâi și-au zis: iacă mulțime de oase din vremea de demult, câtane îngropate fără prohod și fără lumânare! De-or fi creștini de-or fi păgâni, Dumnezeu să le dea hodină măcar în lumea cealaltă, că aici n'au nici în pământ..!

Așa au zis cei cari au dat mai întâi de oase în malul Târnavii deci dela Mănărade. A doua zi au venit însă alții și, lacomi după nisip, au scormonit înainte, mai ferind, mai neferind oasele din carieră, (mină, baie). Și tot așa se cară și astăzi nisip din gropile dela Mănărade, fără să se mai sinchisească nimenea de cioantele din vremea de demult, pe cari le prăjește soarele și le calcă vitele în picioare cătu-i valea! Sașii din Mănărade spun că ei n'au avut acolo niciodată cimitir, că moșii și părinții lor s'au îngropat totdeauna în jurul bisericii, iar nu lângă râuri. Așa spun. Și bag-seamă d'ăia n'au nici o înfiorare, când desgroapă oasele îngălbenite dela Căramidărie, din malul Târnavii! Te pomenești că mai și zic: nu-i porinții noștri! Și dau cu sapa înainte.

De acestea oase am auzit numai Duminică în 3 Octombrie. Ne-a povestit d. învățător Sărăteanu din Spătae. Lă întoarcere din această comună, ne-am abătut pe la Mănărade, să vedem și noi „tăbăra cătanelor putrezite“. Era însă prea întunec și n'am putut decât să pipăim ciolane risipite prin maluri și scăfărlii sparte.

A doua zi am luat o clasă de școlari dela liceul de băieți și împreună cu profesorii lor, ne-am dus să vedem mai bine. Malul cu scheletele vechi este în capătul de cătră Blaj al Mănărazii, aproape de Căramidărie. Malul e lung, are 30—40 de metri cât țin groapele de nisip. Se prelungește însă și mai încolo, căci e rămășiță din vechea alvie a Târnavii. Intreg acest mal e țesut de oase, cari zac și cruciș și curmeziș. Se văd în peretele malului, de sub care duc Sașii nisip. Deasupra e cucuruz și nici pomina de cimitir pe-acolo, spun bătrânii.

Școlarii, supraveghiați de profesori, au scormonit puțin nisipul și gliile negre de deasupra. Și au și ieșit la iveală trei crani. Fără nici o săpătură s'au găsit o mare mulțime de hârbe, frânturi de oale, bucățele de urne. Ba un fund de oală s'a scos întreg, cu pereții groși de un deget.

Un elev a găsit un ban!

Ban gros, verde și mâncat de rugină. Ce ban să fie? Acest ban va spune povestea oa-

selor din malul dela Mănărade! Dar acolo, afară, de rugină cea multă banul n'a putut fi cetit și cunoscut. Adus însă acasă și curățit el și-a spus vâleatul:

— Este un ban de aramă din vremea împăratului Hadrian, care a domnit la Roma între anii 117—138 după Hristos, fiind urmașul lui tata Traian strămoșul nostru.

Prin urmare: nisipul pe care îl duc Sașii din Mănărade pentru arile lor, este amestecat cu cenușa străbunilor noștri, aceia cari au împântat steagurile vulturești în pământul Daciei.

Primăria din Mănărade să oprească deci numai decât cărăturile de nisip dela Căramidărie. Până după cercetările cari se vor face de pricepători, nimenea să nu mai calce acea țărână sfântă, frământată cu oase de legionari Romani. Ne mirăm, că Sașii, cari se țin popor cult, n'au oprit mai de grabă scormonirea aceluia cimitir de demult, chiar fără să știe ce oase astupă?! Ar fi bine să știe de lucrul acesta și d. prefect al județului Târnavă mică și să pună capăt barbariei care se face cu gropile de nisip dela Mănărade..!

Mare zarvă între ovrei

pentru că s'a îngropat un creștin în cimitirul lor.

În marginea drumului de fier dintre Cluj și Apahida s'a găsit mai dăunăzi un om spânzurat într'o răchită. În clipa dintâi se credea, că este vorba de-un omor, intrucât spânzuratul avea și răni și urme de lovituri. Făcându-se cercetări, poliția a stabilit că nenorocitul el însuși își făcuse capăt vieții, de care se lăpădase pentru cine știe ce dureri și năcazuri. Căutat de hârtii s'a aflat că-l cheamă Carol Lichtblau, prin urmare s'a crezut că fusese jidov. În urma acestei constatări ovrei din Apahida l-au cules din șanț și i-au făcut o înmormântare destul de omenească. L-au prohodit cu rabin, l-au predicat după obicei și l-au așezat spre odihnă în cimitirul lor, între ceialalți morți din legea lui Moisi.

Iată însă că deatunci s'a întâmplat o mare ciudațenie. Au sosit scrisori dela nevasta spânzuratului, care locuiește în Cehoslovacia. Acestea scrisori spun limpede, că Lichtblau n'a fost ovreu ci lutheran, deci creștin! Ai vei ce grozăvie..!

— Auzit-ai dija Moritz, că pușlamăua de Lichtblau n'a fost ovrei, ci goaim? Ci facem noi acum? Cum să spurce Lichtblau cimitirul nostru?

Moritz s'a scărpinat după ureche, apoi a început a-și smulge barba cu mare scârbă.

— Lichtblau nu poate să rămână între morții noștri! Să-l scoatem și să-l dăm afară!

— Să-l scoatem, să-l scoatem! — au întărit și ceialalți membrii ai comunității ovreiești din Apahida.

— Dar cine plătește cheltuiala desgroării?

— Astă-ii! Cine plătește? Ca pi digeaba nu-l desgroapă nime!

A plecat numai decât o scrisoare spre Cehoslovacia, către rudeniile mortului.

— Degrabă să trimiteti parale să desgroapăm pe Lichtblau, să-l dăm la creștini!

Însă nevasta spânzuratului a răspuns tot atât de repede:

— Eu sunt femeie săracă lipită pământului, n'am nici un ban. Eu n'am nimic în po-trivă să rămâie bărbatul meu îngropat acolo unde se găsește. Fie-i țărâna ușoară!

— O! vei, ce ne facem noi acum, Moritz?

Și bieții credincioși ai lui Moisi nu știu, cum să iasă din încurcătura în care i-a bogat hătrul de Lichtblau, căruia i-a venit gustul să se spânzure tocmai în marginea drumului de fier, la Apahida.

— Vorba e: cine plătește desgroarea?

Știrile Săptămânii.

Dela administrația gazetei.

Toți acei stimați cetitori ai gazetei noastre cari se știu datori cu ceva la foaie pe anul 1926, sunt rugați, cu toată stăruința, să ne trimită cât mai neîntârziat sumele cu cari ne datoresc, căci ne apropiem de sfârșitul anului și trebuie să-și platească și foaia datoriiile ei.

Noi susținem această foaie cu greutate și neînchipuite și nu poate pofti nimenea să mai și rămânem înglodăți în datorii, pe lângă munca grea și istovitoare pe care o facem deatâția ani fără răsplată.

Nimeni să nu mai aștepte provocări și instanții, cari încă costă bani, trudă și pierdere de timp! E și lucru rușinos să cerșim într'una bănișorii ce ni-se cuvin. Oamenii cu simț de dreptate plătesc la vreme. Nu ne dați nici pe noi uitării, că noi, precum vedeți, ne facem datoria fără sminteală săptămână de săptămână. Acum vine capătul anului și nu mai putem aștepta, că nici pe noi nu ne așteapă culegătorii tiparelor, poșta și fabricile de hârtie.

O vorbă ca o sută: cine se simte dator, să nu pregete a ne plăti îndată după cetirea acestui apel, care nu este cel dintâi, dar am dori să fie cel din urmă în acest an „Unirea Poporului.“

Ce era să pățească M. S. Regele.

M. S. Regele face, dupăcum am arătat în numărul trecut, o călătorie pe Dunăre. Zilele trecute M. Sa a făcut o vânătoare pe canalul dela Filipopoli. M. Sa Regele și oaspeții Săi: fostul rege al Greciei, principele Hohenlohe, principele Cristofor, admiralul Ivanid și soția sa au luat loc pe o luntre cu motor, iar într'a doua erau doctorul Mamulea, și adjutantul regal Dragalina, șeful vânătorilor regale dl. Mocsonyi, un căpitan de marină și un sergent major, care mâna motorul.

Pe când erau să plece, din barca a doua se aude o detunătură puternică, și atunci toți călătorii de pe barcă au sărit în apă. Căpitanul și sergentul major s'au ales cu răni destul de grele, căci detunătura venea dela explozia motorului, ceialalți domni sau ales numai cu frică. Interesant e, că înainte de explozie cu o oră M. S. Regele ședea tocmai în barca cu pricina, și numai din norocire a trecut în cealaltă, așa că a scăpat fără de a i-se întâmpla nimic.

Starea sănătății I. P. S. Sale Mitropolitului Vasile.

Știrile sosite din Cluj ne aduc vestea îmbucurătoare, că starea sănătății I. P. S. nostru mitropolit s'a îmbunătățit foarte mult. Rana este aproape vindecată, așa că I. P. S. Sa a trecut dela clinica chirurgicală (unde se fac operațiile) la cea medicală, unde își va continua cura. După o lună, cel mult două, I. P. S. Sa credem că-și va putea ocupa iarăși scaunul, păstorind mai departe pe credincioșii cari atâtea rugăciuni au înălțat pentru dânsul cătră tronul ceresc.

Minstru la Blaj. Dl. Dr. Ioan Lupaș, ministrul sănătății publice, a fost Duminică la Blaj și a vizitat spitalul de stat. L-a primit dl. dr. Eugen Solomon și l-a condus prin spital. Dl. ministru s'a arătat mulțumit de cele văzute.

Lume întoarsă. De câtăva vreme din întreaga țara vin știri despre mari călduri. Dar nu numai la noi ci și în alte părți sunt călduri mari, astfel la Paris căldura cea mai mare a fost de 25 de grade Celsius. Toamna e vară, iară vara e toamnă de o vreme încoace.

Vaporul cu care călătorește M. S. Regina spre America se numește Leviathan și este cel mai mare vapor al lumii. Acest vapor a fost făcut de Germani și a fost slobozit pe apă în 1914, numindu-se „Vaterland“, ceea ce înseamnă pe românește: patrie. Vaporul are o lungime de 315 metri, atâta putere câtă au 25 de mii de cai laolaltă, și poate purta o greutate de 60 de mii de tone.

La începutul lui Iunie „Vaterland“ a făcut întâia sa călătorie la America, în cinci zile a sosit la New-York, iar în 18 Iulie, când se pregătea să vină iară înapoi în Europa, a fost oprit de Americani în port. Când a izbucnit războiul, „Vaterland“ a fost silit să transporte pe soldații americani, cari i-au schimbat numele în Leviathan. După război Americanii l-au cumpărat dela Germani, așa că astăzi este al Americanilor.

Pe acest vapor, care este cel mai frumos din lumea întreagă, pot călători 3200 de călători, și numai personalul de serviciu constă din 1300 persoane. El face cam 24—30 de mile pe oră, și merge din Europa până în America în cinci zile și jumătate.

M. Sa Regina și ceice o însoțesc au cele mai frumoase cabine, apoi trei săli de baie, un prânzitor, un salon (casă dinainte), o odaie de îmbrăcat și câteva odăi unde-și țin bagajele. Suita are 10 camere. Afară de aceasta ei mai au la îndemână și o promenadă separată, cu tot felul de pomi, arbori și flori, ba până și iarba verde se află în promenada aceea, pe care M. Sa se poate tolăni, culegând fragi și căpșuni. Americanii au făcut totul ca Regina noastră să se simtească cât mai bine în călătoria sa pe mare.

Șaizeci de cai furati. Jandarmii din Covurlui (Vechiul Regat) au arestat o întreagă șatră de țigani lăieți, cari aveau 50 de cai furati din județele din jur.

Bumbacul în Bulgaria. Și la noi s'au făcut încercări cu cultivarea bumbacului, și, dupăcum am cetit, a și isbit în unele părți. În Bulgaria cultura bumbacului a succes, se vede, mai bine decât la noi, de aceea ministrul agriculturii din Bulgaria a hotărât să dea împrumuturi ieftine tuturor cultivatorilor de bumbac.

Erau să-l rupă cloșanii. În pivnițele unui mare palat dela Timișoara un servitor, trimis de stăpânii săi a coborât de curând să caute nu știu ce. Acolo într'un colț mai întunecos era o groapă și găuri multe de cloșani. Trecând servitorul prin apropiere, au năvălit la el o mulțime mare de gadini și au început să-l clătine, care de picioare, care de mâni, care de obraz, turbare cumplită. Bietul om n'avea cap să se apere, ci urla acolo ca din gura șerpilor. Când au fugit căsenii, să vadă ce-i, lau găsit căzut jos, numai sânge și răni. Au trebuit să-l ducă la spital, unde doctorii i-au făcut tot felul de injecții, că poate să fi fost cloșanii turbați. Nu se știe, scapă sau ba.

Imprumut boeresc. Un domn dela București, de învârteală negustor, a luat de curând un împrumut dela Banca Românească în suma de 40 milioane lei și 85 mii lire sterline, adică în total 125 milioane lei bani buni! Imprumutul a fost luat pe ipotecă (intabulare). Au fost legate vre-o 10—12 palate la București, grădini, vii și alte imobile. Cine-i voinic socotească, ce camete va trebui să plătească acel domn într'un an de zile, socotind numai 15 la sută interesul!

Mireasă împușcată. Duminecă în 3 Octombrie era nuntă mare în comuna Cucuruzu, din apropiere de Galați. Hora se învârtea cu infocare după obiceiul din bătrâni. Când toți

nuntașii erau veseli și fericiți, un nătâng de flăcău, ca să facă și el, vezi Doamne, o bravură de să-i meargă vestea, scoate din buzunar o ruginitură de revolver și începe a da la salve! Poc, poc și iarăș poc! Chipurile că face onoare nunții. Pușcălaul nevoii era însă beat pe semne, că gloanțele au prins a rătăci printre nuntași. S'a și auzit numai decât un strigăt de moarte și cineva, o fată, din mijlocul horei a căzut la pământ. Era chiar mireasa. Elena Stan Marin, vară bună cu pușcașul! După chinuri de două ceasuri ea a și murit, rămânând nunta baltă și mirele vădov. Ucigașul a fost legat fedeleș și dus la parchet să-și dea cu capu de pereți până i-o ieși judecata.

S'au înădușit în tunel. Un tren de marfă trecea prin tunelul Ricken din Elveția, când deodată s'a stricat ceva la locomotivă. Trenul s'a oprit, iar mehanicul a început să direagă stricăciunea. Fumul însă așa era de mare încât i-a căzut ciocanul din mână și a rămas mort pe loc. Tot așa au pățit și celelalte cinci persoane, cari erau pe tren. Văzând cei dela esirea din tunel, că trenul nu mai iasă, s'au dus să vadă, ce e. Au pornit trei inși, însă toți trei au pățit asemenea. Atunci cei dela gara cea mai apropiată au dat de știre soldaților, să vină înarmați cu măști și să vadă ce s'a întâmplat. Abia soldații au putut vedea ce se întâmplase, și dupăce au scos morții, tot ei au intrat cu o altă locomotivă în tunel și au împins trenul afară din tunel.

A călătorit ascuns între cărbunii locomotivei. Călătoria pe trenuri astăzi este foarte scumpă, așa că oamenii nu mai călătoresc decât chiar când au mare lipsă. Tâmplarul Teodor Tomescu din Brăila trebuia să meargă la București, dar n'avea parale. Cé s'a gândit deci? S'a ascuns în vagonul de cărbuni de lângă locomotivă, acoperindu-se de tot cu cărbuni. Trenul s'a pus în mișcare și el a călătorit nevădat în seamă de nime, până aproape de București, la Chitila. Acolo fochistul și-a implântat vârful lopeții tocmai în piciorul lui Tomescu, care a sărit oblu în picioare de durere. Iși poate oricine inchipui, ce spaimă l-a apucat pe bietul fochist, când s'a văzut deodată în fața necuratului. Dar desmetecindu-se l-a dat pe mâna șefului de gară, care la rândul său a luat cu bietul Tomescu proces verbal. „N'aveam bani domnule șef“, — mărturisi bietul om, — ce era să fac deci ca să pot totuși ajunge la București. M'am ascuns între cărbuni, și mulțimesc lui Dumnezeu că mă văd la Chitila. Că mă veți pedepsi, faceți-o, tot n'aveți ce lua de pe mine, și chiar în temniță ajungând cel puțin voi avea ce mânca?“

Bombe pe străzile Sofiei. Oamenii politici bulgari nu se mai ostoie. Ei nu se ceartă ca ai noștri, prin ziare, ci se pușcă și se omoară. Astfel în seara zilei de 9 Octombrie inspectorul de poliție Vodenciarof se înapoia spre oasă, când deodată a fost atacat cu focuri de revolver de către doi necunoscuți. Inspectorul și-a scos și el revolverul și a început să răspundă cu noui pușcături. La urmă s'a dezvoltat o adevărată luptă între cele două partide. Deodată s'a auzit apoi o detunătură. Ce era? Necunoscuții au aruncat o bombă în stradă, rănindu-l greu pe polițist.

Scarlatina bântue la Iași. În județul și orașul Iași sunt până acuma 118 cazuri de scarlatină, dintre cari 4 s'au sfârșit cu moartea. În oraș sunt până acuma 36 de străzi în cari sunt bolnavi de scarlatină, ba chiar și în unele școli sunt deja câteva cazuri, așa că e mare primejdia, cu atât mai mare, că scarlatina este nu numai una dintre cele mai melipsitoare boale, dar are de regulă urmări foarte triste.

Foc într'o biserică. În biserică romano catolică din Reghin Sâmbătă seara s'a ținut slujbă în cinstea Precuratei Vergure Maria, cum țin romano-catolicii în fiecare zi din luna Octombrie. Cădind preotul, a căzut din cădelniță puțin jar pe tapetul din fața altarului. Nimenea n'a băgat de seamă aceasta, dar când a mers Duminecă dimineața crâșnicul să curețe biserică, pe uși și pe ferestri eșea fumul de minune. A ars o mare parte din altar precum și tapetele și covoarele.

Sărbătoarea diecezei gr. cat. rom. de Oradea Mare. Anul viitor se implinesc 150 de ani dela înființarea episcopiei gr. cat. române de Oradea Mare, care a fost întemeiată de către Papa Piu VI, la stăruințele împărătesei Maria Terezia, prin bulla (scrisoarea papală de întemeiere): „Indefessum“ (așa începe scrisoarea latinească a Papei) din 16 Iunie 1777.

Aflăm din izvorul cel mai sigur, că această aducere aminte se va sărbători cu multă cucernicie la Oradea Mare și dorim din inimă ca întreagă lumea românească să se convingă cu acel prilej, ce muncă stăruitoare și tolositoare au depus episcopii și preoții acelei episcopii în cursul unui veac și jumătate pentru binele și înaintarea bisericii și a neamului românesc.

Un băiat a făcut 25 de furturi. Tudorel Tomescu este un băiat de 13 ani din Brăila. Cu toate acestea a furat până acuma de 25 de ori, iar într'una din zile s'a ascuns în cutia cu unsoare a unui vagon, și astfel a călătorit din Constanța până la Brăila. A fost arestat, dar, ca de obicei la noi, a reușit să fugă. Zilele trecute polițiștii au pus din nou mâna pe el. Citind astfel de lucruri despre copii de 13 ani, ne gândim, că oare n'ar fi bine dacă s'ar introduce la noi prin lege pedeapsa cu băta. Ar primi 25 un astfel de derbedeu, și s'ar feri, cât trăiește, să le capete a doua oră.

Furt dintr'o biserică. În biserică „Cuțitul de argint“ din Filaret, lângă București niște răufăcători au intrat pe fereastră, furând tot ce era de preț, odăjdiiile, candelile de aur și de argint, potirele, sfeșnicile și cu un cuvânt toate aurăriile și argintăriile. Hoții n'au fost prinși.

Al cui este văzduhul?

— Sau lupta între un vultur și un aeroplan —

În apropiere de orașul Elko din America un aeroplan de poștă se urcase în văzduh să-și urmeze calea obicinuită. În drumul său i-a ieșit în față un vultur mare, dintre aceia cu găturile pleșuve și cu ciocul vântat. Ofițerul din avion a băgat de seamă, că vulturul vine furios drept spre mașină, cu gând la luptă,

Inaripatul stăpân al văzduhului și-a zis poate: până când să mai rabd această încălcare a împărăției mele? Cine-i stăpân peste văzduh? Eu, ori acest neam de muște obraznice, cari fumează din coadă?

Astfel și-o fi zis năpraznicul păsăroi și s'a repezit asupra mașinei. Întâi s'a lăsat de jos în sus sfâșiind aripile aeroplanului. Apoi văzând că așa nu izbuteste să-i facă rău, i-a ieșit înainte și s'a repezit cu ciocul asupra motorului. Ciocnirea a fost cumplită. Dar n'a murit musca de oțel cu fum în coadă, ci înălțimea sa împărțitul văzduhului!

Aparatul de zburat încă s'a ales cu grele stricăături, încât pilotul a fost silit să aterizeze (coboare). El a povestit ciudata întâmplare cu vulturul, care a rămas bătut în lupta ce s'a dat pentru stăpânirea văzduhului.

CUNOȘTINȚE FOLOSITOARE

Inainte de cules.

Suntem în preajma culesului de vii. De aceea când avem puțină vreme să facem pregătirea pivnițelor și a uneltelor. E și mai bine să începem acest lucru de pe acum, căci orice lucru făcut în liniște și fără grabă e mai bun și mai statornic.

Pivnița încă e bine să se văruiască din când în când. La vărui se vor întrebuița 15—16 kg. de var la 100 litri apă. Pentru ca varul să se lipească mai bine să pot pune în el 2—3 kgr. sare, ori 4—5 kgr. clei topit în apă caldă. Dacă pivnița este umedă, se poate pune în var și 3 kgr. de piatră vântată, care nimicește mușegaiul de pe pereți.

Pivnița e bine să se mai curețe și afumându-se cu pucioasă. Spre scopul acesta pe o tablă de fier se pun cărbuni aprinși și peste cărbuni se toarnă 1—2 kgr. de pucioasă după mărimea pivniței. Se închide bine ușa și se astupă fereștile. Se țin așa o zi și o noapte. După aceea se aerisează bine. Curățirea aceasta e bine să se facă cu câteva zile înainte de a începe culesul.

Vasele încă se vor curăți bine, mai ales se va griji să fie curățit colțul format de doage la fundul vaselor.

Dacă vasul este **oțăt**, se va curăți bine pe din lăuntru, apoi se va spăla cu o zeamă fierbinte făcută din apă și sodă de haine. Pe urmă se va clăti cu apă rece curată. Apoi se va lăsa să se svânte cu vrana în jos și se va afuma cu fum de pucioasă, astupându-se bine.

Inainte de a se pune mustul în vas, se va opări cu apă fierbinte și se va clăti cu apă rece.

Dacă vasul este **mușegăit** și mușegaiul este învechit se va părli pe dinlăuntru cu paie, apoi se va spăla cu un amestec de apă și vitriol (cam trei părți vitriol la o sută părți apă). Când facem acest amestec, grijim să turnăm vitriol peste apă și nu apă peste vitriol.

Vasul mușegăit se mai poate curăți și așa, că văruiem vasul pe dinlăuntru cu var stins de curând sau chiar stângem varul în vas rostogolind întruna ca pereții vasului să se ungă cu var. După 2—3 zile spălăm varul, clătind de mai multe ori vasul cu apă caldă și rece, apoi afumăm cu pucioasă.

Orice vas înainte de a-l folosi pentru fierberea mustului, trebuie cercetat. Pentru aceasta punem în vas 2 litri de vin bun și încălzit și apoi rostogolim vasul pentru a ajunge vinul peste tot locul. După aceea gustăm vinul. Gustul ce capătă vinul este acela pe care îl are vasul.

Alte unelte, cari se întrebuițază la culesul viilor, se spală cu leșie fierbinte și pe urmă se clătesc cu apă curată.

Lucrând în chipul acesta putem fi asigurați, că mustul ce vom stoarce din struguri va deveni o beaură bună, curată și prețioasă.

PREȚUL BANILOR:

1 franc francez se plătește cu	5	Lei 70 b.
1 liră sterlină " " "	905	" " "
1 dolar " " "	186	" " "
1 franc elvețian " " "	36	" " "
1 liră italiană " " "	7	" 80 "
1 franc belgian " " "	5	" 40 "
1 coroană cehoslovacă se plătește	5	" 70 "
1 zlot polonez se plătește cu	25	" " "
1 dinar se plătește cu	3	" 50 "
1 leva " " "	1	" 60 "
1 marcă aur se plătește	46	" " "
100 coroane ungare se plătește cu	—	— 28 "

FEL DE FEL.

Leac în contra tuberculozei. La o adunare a medicilor din Franța, doctorul Calmette a spus, că a găsit un leac în contra tuberculozei (oftice). Și copiii născuți din mame bolnave de oftică, dacă se vaccinează (oltuesc) cu acest leac nu se îmbolnăvesc de oftică.

Din 1210 copii născuți din mame bolnave de oftică și cari au fost vaccinați cu acest leac, deși 291 de copii nici n'au fost despărțiți de mame, au murit de oftică numai 12 inși, adică unu la sută, pe când fără vaccinarea cu acest leac ar fi murit cel puțin 300 copii, adică aproape 25 la sută.

Fierberea poamelor în aburi. Pentru fierberea în aburi poamele trebuie să fie culese de curând, să fie nepătate și coapte, dar să nu fie moi.

Mai întâi poamele se așază în sticle anume. Prunele se pun în sticle cu sămburi cu tot sau și curățite. Caisele, persecile, perele și gutuile le curățim și le tăiem pe jumătate, le punem să stea câteva minute în apă fierbinte. Din apă le scoatem cu o lingură, le punem pe o sită, apoi le așezăm în sticle, turnăm peste ele apă de zahăr, care se face dacă fierbem 60 dgr. zahăr în 1 litru apă, până se limpezește.

Legăm bine sticlele la gură cu hârtie pergament muiată și le punem pentru fierbere în aburi 5—8 minute la poamele mustoase și 10—20 minute la poamele mai tari.

Ungerea pomilor cu var. Pentru a depărta insectele și furnicile de pe pomi se obicinuește a se unge trunchiul pomilor cu var. Ungerea se face primăvara sau toamna. Laptele de var să fie cât mai gros. Cu el se văruesc toți pomii. În loc de var se poate întrebuița și apă săpunată sau leșie tare de cenușă de lemn. Aceasta încă e foarte bună. Ungerea trebuie să se facă cu o perie aspră.

Văruiatul sau spălătul cu leșie ori apă săpunată are mai multe foloase. Mai întâi nimicește mușchii de pe pomi. Apoi ușurează căderea părților de coajă moartă cari au rămas pe pomi. Impiedecă depunerea ouălor de insecte în crăpăturile coajei și îngreunează clocirea lor.

Ce facem când ne mutăm într'o casă nouă cu pereții umezi. Adeseori suntem siliți să locuim în câte o casă nouă, la care pereții încă nu i-s'au uscat bine. Ca să nu ne îmbolnăvim de reumatism, e bine să spoim pereții de 3 ori cu unt de nucă fierț bine. Spoirea se face când untul e fierbinte tare.

Cât loc ocupă albinele în stup. Un stupar francez a cercat să afle cam cât loc ocupă albinele într'un stup. Și a aflat că într'un spațiu de un litru încap 2000—2500 albine strânse grămadă, așa cum stau iarna. Vara însă pe vremea marelui cules nu încap într'un spațiu de un litru decât 1000 albine.

Prețul mierii în străinătate. Mierea vândută în cantitate mare (en-gros) să plătește în Franța, 100 kgr. cu 600—700 franci, iar ceara cu 36—37 franci un kgr.

În America, mierea de Cuba se plătește cu 880 franci 100 kgr., mierea de Chili cu 1210 franci 100 kgr., mierea de Australia cu 990 franci 100 kgr. Ceara se plătește cu 38 franci un kgr.

În Italia, 100 kgr. miere se plătesc cu 1000 franci.

În Elveția, 100 kgr., miere se plătesc cu 2870 franci.

Prețul unui franc francez în Lei de ai noștri se poate vedea la Prețul banilor.

Poșta gazetei.

Ca să se știe. Tuturor acelor cari doresc să cumpere foaia noastră, le trimitem bucuroși câte un număr spre vedere. Obiceiul nostru este că după fiecare cerere de acest fel, trimitem îndată numărul de probă cerut, în care punem și un mandat postal. Iar dacă cu acest mandat ne vin ceva bani de abonament, măcar pe trei luni înainte, foaia o pornim regulat. Dacă nu ne vin însă bani, foaia nu merge! Căci ni s'a întâmplat adeseori să trimitem foaia fără bani, iar la un an ori doi, adresatul scria: Inapoi, nu se primește! De plată nici grijă n'avea. Pe așteptare nu mai putem trimite foaia decât la cetitori, pentru cari stă bun prețul sau învățătorul satului.

Niculao Husariu B. — Am primit Lei 150 — Foaia Dvoastră merge din Martie 1926 Din banii primiți am trecut pe 1926 Lei 112 50 iar 37 50 i-am trecut pe 1927.

Gh. U Hodac, Am primit prin dl. prof. Maior 150 Lei, din cari 120 Lei am folosit pentru achitarea abonamentului pe 1925, iar 30 Lei pe 1926. Mai restăți pe 1926 cu 120 Lei.

Ioan Șimon, Sighet — Cursul pentru cantori se deschide iară, abună seamă, la primăvară. Condițiile de primire încă nu s'au publicat. Când vom avea o hotărâre consistorială în aceasta privință, foaia noastră va fi cea dintâi cari va publica concursul. Cei cari vreau să știe: când și cum, cu ce condiții de primire se deschide *Cursul de cantori la Blaj*, să cetească regulat „Unirea Poporului“!

Izvoranu. Darea de seamă despre serbarea populară din vorbă este totuș prea întârziată. Acum scriem Octombrie, iar serbarea a fost în August! Asemenea vechituri nu mai au nici o trecere. Ne pare rău! Abonat la gazetă nu vă putem considera, căci abonamente condiționate nu facem! De „publiciști“ cari își imbie astfel scrisul; „în cazul că se publică, vă rog să mă considerați abonat la gazetă și să începeți să mi-o trimiteți, căci imediat vă voi achita abonamentul“ — nu suntem curioși. Lucruri bine scrise și interesante, sosite la timp, publicăm fără să mai cerem „publicistului“ să se facă abonat

Dlul Dumitru Frandez, Hodac — În legătură cu banii colectați de DV. în comuna Hodac pentru năpăstuiții din Lona, Florești și Vlaha. Prefectura județului Cluj ne trimite următoarea scrisoare: Nr. 12161—1926 Către Redacția „Unirea Poporului“ Blaj. La adresa Dvs din 30 Iunie 1926 avem onoarea a vă comunica, că am primit suma de 1400 Lei, colectată din partea Dlul Dumitru Frandez loc. în Hodac, cu destinația de a servi pentru revindicările suferințelor sinistralilor din Lona, Florești, Vlaha. Adresăm în numele sinistralilor mai sus notați vii mulțumiri onoratei Redacții a Ziarului „Unirea Poporului“ precum și Dlul Dumitru Frandez pentru concursul de ajutorare real, care ni s'a oferit. Cluj, la 1 Octombrie 1916 Președintete subcomitetului de ajutorare a sinistralilor Cluj: Oct. Simu.

Redactor responsabil IULIU MAIOR

Casă de vânzare

Având 2 odăi, bucătărie, pivnița, grajd, sură și grădină, aproape de gară.

(216) 1—2

Informații la

Mihail Ponecky

frizer Blaj-sat.

Butoaie și butoaie ieftine,

dela 30 până la 1000 litri, atât pentru vin cât și pentru varză, se află de vânzare la

IOSIF BECHTHOLD

BUTNAR

BLAJ, Str. Regele Ferdinand.

Nimenea să nu-și cumpere butoaie și butoaie, până nu se convinge cât de bune și de ieftine sunt cele pregătite de mine!

Cercați, și nu vă va părea rău

(207) 5—?

Abonament de probă.

Cine dorește să aibă gazeta noastră pe timpul dela 1 Octomvrie până la 31 Decemvrie,

o dăm cu 30 Lei.

și va primi-o regulat în fiecare săptămână. Bani se trimit prin poștă, cu mandat, scriindu-se pe cupon (cotor): »Abonez gazeta »Unirea Poporului« cu 30 lei, până la sfârșitul anului 1926«.

Cine vrea să știe cum stă lumea și țara, cine vrea să citească povestiri frumoase, cântece și glume, cine vrea să învețe economie și alte lucruri folositoare, cere foaia dela Blaj „Unirea Poporului“.

Indemnați pe vecini și cunoscuți să facă un abonament de probă!

Adresa: „Unirea Poporului“, Blaj, județul Târnava mică.

Nu uitați!!

că cele mai bune mărfuri de îmbrăcăminte, mărunțișuri, bumbăcării și coloniale se află în mari cantități

cu prețuri reduse

la firma (215) 4-?

ȘTEFAN NYERGES—Blaj.

Ferești țărănești gata în toate măsurile

se află de
vânzare cu
prețuri mo-
derate la

PARTENE SPINEAN

ferestar în Blaj-sat.

Nicolae Baciu

măestru pantofar — BLAJ.

Atelier fondat la 1902 și premiat la expoziția păpușarilor din Győr cu medalie și diplomă de recunoștință în anul 1908.

pregătește tot felul de ghete și pantofi fini și moderni, și tot felul de ghete simple din material tare.

214 3-9-52

Casă de vânzare

Se vinde din mână liberă o casă în Blaj, Strada Călărașilor Nr. 3, având 4 odăi și culină. Informațiuni dă

Ioan Vancu

Str. Călărașilor Nr. 3.

(228) 2-?

Carte nouă!

LA PIATRA LIBERTĂȚII

Cuvântarea rostită la serbările de 3/15 Mai 1926 pe Câmpia Libertății din Blaj

de

Alexandru Lupeanu-Melin,
profesor, directorul gazetei „Unirea Poporului“

Se arată într'ansa icoane minunate din timpurile când a răsărit soarele Libertății pentru neamul iobagilor români din Țara Ardealului.

Abonații „Unirii Poporului“, dacă o cer la administrația gazetei, o primesc cu 5 lei, cu poștă cu tot. În librării se vinde cu 10 lei.

Preoții!

Invățători

Comandați

la **LIBRARIA ANCA**

CLUJ.

„Cărarea fericirii“

carte de rugăciuni de preotul G. Mânzat; conține 368 pag. cu 26 capitole mari și diferite rugăciuni la orice ocaziune, fiind aprobată de I. P. S. dl Episcop de Gherla Dr. Iuliu Hossu sub Nr. 581-1935.

Legată în carton tare pentru școlari 85 Lei.

» pânză fină cu cruce aurită 140 »

» piele lux, pe hârtie velină 280 »

pentru dame 350 »

„Prediei la Morți“ 55 Lei

„Prediei p. postul Mare“

45.— Lei

Teatre populare 15—30 Lei.

școlare 15—30 Lei.

Monoloage și dialoge

10—15 Lei.

Album de Modele românești (250 motive) 85 Lei.

Porto recomandat costă 15—30 Lei.

Cel mai mare depozit de elove pote dela 25—160 kg., Ornate bisericiești, Odăjdii, Prapori etc.

CEREȚI PREȚURENT DETAILAT.

(202) 6-20

CĂRȚI PENTRU POPOR.

Cartea este cel mai bun prieten al omului. — Ai carte, ai parte. Omului cu învățătură îi curge miere din gură.

La **Librăria Seminarului din Blaj** se află de vânzare următoarele cărți scrise anume pentru cetitorii din popor:

A. LUPEANU-MELIN:	In pragul vremii	6 lei	IOAN POP-CÂMPEANU:	Câmpia Transilvaniei	4 lei
„	„	„	„	„	„
„	Copii în război	2 „	„	Ciupercile	4 „
„	„	„	„	„	„
„	Sămânța viitorului	3 „	„	Bacteriile folositoare	4 „
„	„	„	„	„	„
„	Ce este devăzut în Blaj	4 „	„	Dușmanii omului	5 „
„	„	„	SEPTIMIU POPA:	Crucea Domnului	2 „
„	Blajul istoric	10 „	„	„	„
„	„	„	TOMA COCIȘ:	Povești și legende	2 „
„	La Piatra Libertății	10 „	„	„	„
IULIU MAIOR:	Adevărata fericire	6 „	„	Bucuria copiilor	1 „
„	„	„	„	„	„
„	Darul lui Dumnezeu	6 „	„	Toderică dragul mării	1 „
„	„	„	„	„	„
„	Fii desăvârșiți	5 „	„	Feciorașul Moșului	2 „

Toate acestea cărți împreună costă numai **75** Lei. Cine trimite la adresa Librăriei, cu mandat postal, **95** lei, le primește acasă cu poșta plătită. Și va avea de cetit, lucruri frumoase și folositoare, un an de zile.

Cărțile se capătă și una câte una. Atunci, la prețul cărți se mai pune 1 leu pentru plata poștei.

Nu uitați adresa: **LIBRĂRIA SEMINARULUI, BLAJ**, județul Târnava mică.